

Arrest

nr. 194 196 van 25 oktober 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Servische nationaliteit te zijn, op 11 juni 2013 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 19 april 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 september 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 oktober 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat P. CHARPENTIER verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster die verklaart van Servische nationaliteit maar van Albanese origine te zijn, komt samen met haar echtgenoot België binnen op 15 mei 2011 en dient een asielaanvraag in op 16 mei 2011.

Op 19 augustus 2011 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Bij arresten nrs. 70 058 en 70 059 van 17 november 2011 worden aan verzoekers eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd.

Op 18 november 2011 dienen verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Op 29 november 2011 worden ten opzichte van verzoekers bevelen genomen om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies).

Op 20 december 2011 dienen verzoekers een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Op 3 februari 2012 dienen verzoekers een tweede asielaanvraag in.

Op 30 maart 2012 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 17 april 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvragen op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet van 18 november en 20 december 2011 onontvankelijk worden verklaard.

Op 9 mei 2012 worden ten opzichte van verzoekers bevelen genomen om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies).

Op 6 juni 2012 dienen verzoekers een derde aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Op 9 augustus 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij deze aanvraag onontvankelijk wordt verklaard.

Op 19 september 2012 worden ten opzichte van verzoekers bevelen gegeven om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies).

Op 6 juni 2012 dienen verzoekers een vierde aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Op 9 augustus 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing dat deze aanvraag onontvankelijk is. Bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 93 916 van 19 december 2012 wordt deze beslissing vernietigd.

Op 8 oktober 2012 dienen verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Op 12 november 2012 dient verzoekster een vijfde aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Op 26 maart 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris na vernietiging een nieuwe beslissing inzake de vierde aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, ingediend op 6 juni 2012. Deze aanvraag wordt onontvankelijk doch ongegrond verklaard. Het beroep tegen deze beslissing is gekend onder het rolnummer X.

Op 27 maart 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris inzake de vijfde aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet de beslissing dat deze aanvraag onontvankelijk is. Het beroep tegen deze beslissing is gekend onder het rolnummer X.

Op 19 april 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing dat de aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk is. Dit is de bestreden beslissing:

“Het feit dat betrokkenen sinds mei 2011 in België verblijven, hun kind L. geïntegreerd zou zijn en hier naar school gaat, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Het is normaal dat betrokkenen – in afwachting van hun asielprocedures- hun tijd in België zo goed mogelijk trachten te benutten. Bovendien betekenden ze reeds een bevel om het grondgebied te verlaten. Het feit dat zij dit niet opgevolgd hebben en zich intussen verder zouden hebben geïntegreerd en hun kind naar verder naar school ging, is te wijten aan de eigen houding en gebeurde in illegaal verblijf.

Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten.

Betrokkenen vroegen een eerste keer op 16.05.2011 asiel in België aan. Deze asielaanvraag werd afgesloten op 17.11.2011 met een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkenen betekenden op 02.12.2011 een bevel om het grondgebied te verlaten, doch verkozen daar geen gevolg aan te geven en vroegen een tweede keer op 03.02.2012 asiel aan. Ook deze asielaanvraag werd afgesloten met een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, dit op 15.06.2012. Betrokkenen betekenden opnieuw een bevel, op 24.09.2012, doch verkozen geen gevolg daaraan te geven en verblijven sindsdien illegaal in België.

De duur van de procedures – namelijk ongeveer 6 maanden voor de eerste en iets meer dan 4 maanden voor de tweede – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkenen ipso facto geen recht op verblijf (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000).

Wat betreft de in het verzoekschrift aangehaalde argumenten die betrekking hebben op de medische toestand van mevrouw D. I. en de verwijzing naar een rapport van FIDH en naar het feit dat de nodige verzorging ontoegankelijk zou zijn in Servië; de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 maakt duidelijk een onderscheid tussen twee verschillende procedures: aan de ene kant het artikel 9bis dat in België verblijvende personen die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging kunnen aanvragen bij de burgemeester van de plaats waar zij verblijven, aan de andere kant het artikel 9ter als een unieke procedure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening. De hier ingeroepen medische elementen vallen buiten de context van artikel 9bis en derhalve kan in dit verzoek aan deze medische argumenten geen verder gevolg worden gegeven. Betrokkenen hebben al enkele aanvragen 9ter ingediend, doch deze werden negatief afgesloten.

Het feit dat hun kind L. hier naar school gaat, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van het kind geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Wat betreft het feit dat een terugkeer een verlies van een schooljaar zou betekenen, dient te worden opgemerkt dat de laatste asielprocedure afgesloten werd op 15.06.2012 met een bevel in september 2012. Betrokkenen hadden daaraan gevolg moeten geven en het kind niet meer moeten inschrijven voor een nieuw schooljaar.

Niets verhindert betrokkenen derhalve om terug te keren. Het staat betrokkenen vrij hiertoe een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Hierdoor kan de bewering dat betrokkenen niets meer zouden hebben om te kunnen overleven niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.

Betrokkenen beweren dat zij vrezen voor discriminaties indien zij zouden moeten terugkeren naar hun land van herkomst doch zij leggen geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkenen om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkenen vrezen voor discriminaties volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Bovendien voegen betrokkenen geen enkel nieuw element toe aan de elementen die zij reeds tijdens hun asielprocedure naar voor brachten en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties.

Gelet op de aanvraag om machtiging tot verblijf, dd. 08.10.2012 door betrokkenen ingediend overeenkomstig artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 en gezien genoemde datum binnen een

termijn van zes maanden valt, volgend op de afloop dd. 15.06.2012 van hun asielprocedure, werd voor onderhavige beslissing gebruik gemaakt van de taal die voor deze asielprocedure gekozen/bepaald werd, te weten het Nederlands (Toepassing van artikel 51 / 4 § 3 van de wet van 15 december 1980)."

Op 19 april 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris ten opzichte van verzoekers bevelen om het grondgebied te verlaten met inreisverboden (bijlage 13sexies).

Op 30 augustus 2013 dienen verzoekers een zesde aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Op 6 maart 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing dat deze aanvraag ongegrond is.

Op 30 april 2014 wordt deze beslissing ingetrokken.

Op 26 juni 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de zesde aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ongegrond wordt verklaard. Deze beslissing wordt aangevochten in de zaak met het rolnummer X.

Op 25 februari 2015 dienen verzoekers een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Op 25 augustus 2015 dient verzoekster een zevende aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Op 19 januari 2016 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing dat deze aanvraag onontvankelijk is (artikel 9ter, § 3, 5° van de vreemdelingenwet). Het beroep tegen deze beslissing is gekend onder het rolnummer X.

Op 17 juni 2016 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing dat de aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, ingediend op 25 februari 2015, zonder voorwerp is. het beroep tegen deze beslissing is gekend onder het rolnummer X.

2. Over de rechtspleging

Ter zitting worden volgende stukken neergelegd, die allen dateren van na de bestreden beslissing van 19 april 2013:

- een standaard medisch getuigschrift van 27 juli 2017
- een verslag van de spoeddienst van 16 april 2016
- een verslag opgesteld door een psycholoog d.d. 30 september 2016
- een vonnis van de arbeidsrechtbank van Luik van 15 oktober 2014.

De Raad werpt ambtshalve op dat enkel rekening wordt gehouden met de in de procedureregeling voorziene procedurestukken. Het Procedurereglement voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen voorziet niet in de mogelijkheid tot het indienen van bijkomende stukken in een annulatieprocedure. Derhalve worden de door verzoekers ingediende stukken uit de debatten geweerd.

3. Over de ontvankelijkheid

De verwerende partij werpt een exceptie van onontvankelijkheid op van de vordering tot schorsing omdat verzoekers niet aantonen op basis van concrete gegevens een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te zullen ondervinden bij de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Uit hetgeen hierna volgt zal blijken dat het beroep tot nietigverklaring niet wordt ingewilligd. Het is bijgevolg niet vereist deze exceptie te beantwoorden.

4. Onderzoek van het beroep

4.1.1. Verzoekers voeren een eerste middel aan dat luidt als volgt:

« Premier moyen pris de la violation de l'art. 9bis de la loi du 15.12.1980, des art. 2 et 3 de la loi du 29.07.1991 sur la motivation formelle des actes administratifs et de l'excès de pouvoir, ainsi que de la violation du principe de bonne administration

Les requérants ont invoqué essentiellement les problèmes médicaux et l'altération très grave de la santé de la seconde requérante sur base des certificats et rapports médicaux annexés.

Ils soutenaient également l'impossibilité d'obtenir des soins adéquats en Serbie pour les personnes d'origine albanaise.

Les requérants invoquaient également la situation des enfants dans la mesure où ils sont arrivés en Belgique voici quelques années et qu'ils « se sont maintenant intégrés », en sorte qu'il serait « gravement préjudiciable à leur parcours scolaire de devoir regagner leur pays d'origine ».

En ce qui concerne la problématique médicale, il ne fait pas l'ombre d'un doute que la santé de Mme D. est très gravement altérée.

Sur le document de FEDASIL visant à obtenir la prolongation de l'aide matérielle établi le 30.8.2012, on peut lire que la requérante est atteinte d'un « état dépressif grave avec perte d'autonomie - manifestations épileptiformes », et que la requérante a été hospitalisée au CHR de Namur le 30.8.2012.

Dans un autre certificat établi par le Dr D.L. établi le 12.8.2012, on peut lire que la requérante « est atteinte d'un syndrome anxio-dépressif à composante post-traumatique et troubles épileptiformes depuis la guerre de 2001. Gravité modérée à grave. Composante prépsychotique. Plaintes : deux à trois crises par mois épileptiformes.... Stress persistant. Anxiété. Humeur suicidaire.... Hallucinations ».

Ce médecin note encore qu'il existe « risque évident d'aggravation de son état, neuropsychologique en cas de retour en milieu de vie anxiogène avec menace pour sa vie »

Il ajoute encore « un retour au pays est contre-indiqué sur le plan vital ».

A la demande était joint également un rapport d'un autre médecin de Namur établi le 26.5.2012, le psychanalyste B. S., on peut lire que la requérante est atteinte de troubles dépressifs d'allure post-traumatique et d'autres troubles graves et que « une symptomatologie qui s'aggrave avec l'évocation d'un retour possible au pays. Elle ne peut l'envisager pour le moment et je crois qu'elle n'est pas prête pour le moment. Si elle devait y retourner, il y a un risque d'une décompensation sur un mode temps parano que mélancolique ».

C'est à tort que l'Office des Etrangers refuse de prendre en compte les problèmes médicaux au motif qu'ils ont déjà été invoqués dans le cadre d'une procédure 9 Ter et que la loi distingue bien les deux procédures, en sorte que les problèmes médicaux ne pourraient jamais être invoqués dans le cadre d'une demande 9 Bis.

Il y a manifestement, de la part de l'Office des Etrangers, une mauvaise compréhension de l'art. 9 Bis de la loi du 15.12.1980 : il faut en effet distinguer les problèmes médicaux qui ne peuvent faire l'objet d'un traitement à l'étranger (et pour lesquels une demande 9 Ter peut être introduite) et les problèmes médicaux qui rendraient particulièrement malaisé, voire impossible, un retour, même temporaire, au pays d'origine.

En l'espèce, dans le cadre de la demande 9 Bis, les requérants invoquaient les problèmes de santé pour démontrer l'impossibilité pratique de retour, même pour une période temporaire, à l'étranger.

En refusant d'examiner la problématique médicale au regard des circonstances exceptionnelles, la décision viole à la fois l'art. 9 Bis de la loi du 15.12.1980 et les art. 2 et 3 de la loi du 29.7.1991, la décision ne pouvant être considérée comme motivée valablement.

Par ailleurs, la demande soulignait également la situation des enfants, dont les deux aînés sont aujourd'hui majeurs, mais le 3ème toujours mineur étant né le 26.12.1997.

Il est clair que l'obligation de retourner en Serbie, uniquement pour introduire la demande et attendre la réponse pendant plusieurs mois, constitue une formalité particulièrement lourde dans les circonstances prédécrites puisqu'elle aurait pour effet de perturber psychiquement considérablement la requérante et d'obliger les enfants à interrompre leur scolarité.

Le Conseil d'Etat a déjà jugé que l'interruption d'une scolarité pouvait constituer une circonstance exceptionnelle justifiant la suspension d'extrême urgence.

Contrairement à ce que prétend parfois l'Office des Etrangers, ce n'est pas le fait qu'un enfant soit inscrit dans un établissement d'enseignement spécialisé qui peut justifier l'existence de circonstances exceptionnelles : tout enfant, qui suit une scolarité dans une école primaire ou secondaire, serait gravement préjudicié s'il devait interrompre son année scolaire, et s'il devait en outre quitter le milieu de vie qui est le sien depuis plusieurs années.

Tout enfant doit pouvoir achever son année scolaire et l'on aperçoit difficilement qu'un enfant né en 1997, arrivé à l'âge de 13 ans en Belgique et qui, aujourd'hui, poursuit une scolarité en français, doive être contraint d'interrompre cette scolarité pour aller vivre, pendant plusieurs mois en Serbie, le temps pour ses parents d'introduire et de recevoir une décision quant à une autorisation de séjour.

A cela s'ajoute les difficultés considérables auxquelles a été confrontée la famille D., du fait des menaces qu'ils ont subies (menaces d'être fusillés !!!) et le fait que, selon ce qui était écrit en p. 1 de la

lettre adressée au bourgmestre, « leurs deux fils aînés ont manqué d'être embrigadés dans l'armée serbe dans laquelle les Albanais sont particulièrement discriminés ».

Ayant fui leur pays, ils sont aujourd'hui considérés comme déserteurs !!!

Il serait donc particulièrement préjudiciable à la famille D. de devoir être contraint de retourner dans son pays d'origine uniquement pour accomplir une formalité alors qu'il n'existe pas de difficultés pour l'Office des Etrangers d'examiner la demande en Belgique.

C'est donc à tort que l'Office des Etrangers a considéré qu'il n'existait pas de circonstances exceptionnelles.

La décision est donc à l'évidence mal motivée.

En refusant par ailleurs de reconnaître les circonstances exceptionnelles pour des faits et circonstances avérés, l'Office des Etrangers a, à l'évidence, excédé ses pouvoirs.

La décision viole également à l'évidence le principe de bonne administration qui implique à toute administration avisée et diligente d'examiner les conséquences de ces décisions et en particulier de vérifier si la décision ne va pas imposer des inconvénients majeurs aux personnes qui en sont les destinataires par rapport aux avantages que l'administration retire de cette décision. En l'espèce, on n'aperçoit pas l'avantage que l'Office des Etrangers retire d'une telle décision, tandis que les requérants seraient confrontés à des difficultés extrêmes s'ils devaient, pendant plusieurs mois, être contraints de retourner dans leur région d'origine où ils ont connu de très graves problèmes, et en outre à plusieurs centaines de kilomètres de la capitale de Serbie, et s'ils devaient, pendant plusieurs mois, attendre la décision que lui communiquerait l'Ambassade belge à Belgrade."

4.1.2. In de nota repliceert de verwerende partij het volgende:

"Betreffende verzoekers hun eerste middel

In een eerste middel beroept verzoekende partij zich op een schending van: artikel 9bis van de Vreemdelingenwet;

artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen;

het 'beginsel van behoorlijk bestuur'.

Verwerende partij merkt vooreerst op dat in het geval van het door verzoekende partij als laatste vermelde rechtsregel (het beginsel van behoorlijk bestuur) volgens de verwerende partij de omschrijving van die 'rechtsregel' als zodanig niet voldoet, wat op zich al volstaat om het opwerpen van de schending ervan onontvankelijk te achten.

Immers, bij de verwijzing naar het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur wordt nagelaten om aan te geven welk aspect van dit veelzijdige beginsel precies geschonden wordt geacht.

Dit onderdeel van het middel wordt dan ook onontvankelijk geacht.

Verder laat verweerder nopens de vermeende schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 en artikel 62 van de Wet dd. 15.12.1980, die allen de formele motiveringsplicht betreffen, gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar er ook in slaagt de motieven vevat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing. De verwerende partij is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek nopens de formele motiveringsverplichting (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De verwerende partij merkt op dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover verzoekende partij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477). In antwoord op de in het middel ontwikkelde concrete kritiek die de inhoud van de motivering betreft, laat verweerder gelden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht heeft besliste de aanvraag van verzoekende partij onontvankelijk te verklaren.

Het hoofdmotief van de bestreden beslissing bestaat erin dat de verzoekende partij geen buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen die kunnen rechtvaardigen dat de aanvraag in België wordt ingediend.

Luidens artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan het een vreemdeling, in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat hij over een identiteitsdocument beschikt, worden toegestaan zijn aanvraag om machtiging tot verblijf te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Hieruit volgt dat enkel wanneer er buitengewone omstandigheden voorhanden zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, de verblijfsmachtiging in België kan worden aangevraagd. Deze buitengewone

omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De verwerende partij laat gelden dat uit art. 9 Vreemdelingenwet, duidelijk blijkt dat dit wetsartikel een algemene regel is, ten aanzien waarvan artikel 9bis Vreemdelingenwet zich verhoudt als een restrictief toe te passen uitzondering.

De toepassing van artikel 9bis Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;

- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om de verzoekende partij een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de Staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, en onder meer te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de afgifte van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf onontvankelijk verklaard, wat betekent dat de buitengewone omstandigheden die de verzoekende partij heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom de verzoekende partij geen aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf in het land van herkomst heeft ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de bestreden beslissing de door verzoekende partij aangehaalde argumenten betreffende de voorgehouden buitengewone omstandigheden beantwoordt op kennelijk redelijke wijze.

Deze overwegingen laten verzoekende partij toe om te achterhalen om welke redenen de aanvraag tot verblijfsmachtiging door de gemachtigde van de Staatssecretaris onontvankelijk wordt geacht.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de bestreden beslissing bekritiseert omdat ten onrechte geen rekening zou zijn gehouden met de ingeroepen medische elementen, die reeds werden ontwikkeld in de diverse, door verzoekende partij ingediende aanvragen op grond van art. 9ter Vreemdelingenwet. Naar oordeel van verzoekende partij dient een onderscheid te worden gemaakt tussen die medische elementen die het praktisch moeilijk, of onmogelijk, maken om terug te keren naar het land van herkomst, en de medische elementen die verantwoorden dat een verblijfsmachtiging op grond van art. 9ter Vreemdelingenwet wordt toegekend.

Verweerder laat gelden dat de kritiek van verzoekende partij faalt in rechte.

De verwerende partij wijst erop dat de aanvragen o.g.v. art. 9bis enerzijds en art. 9ter anderzijds en de hieropvolgende beslissingen van elkaar dienen te worden onderscheiden.

Zulk onderscheid wordt ook uitdrukkelijk bij wet voorzien. Artikel 9bis §2 van de Wet dd. 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen bepaalt immers:

§ 2. Onverminderd de andere elementen van de aanvraag, kunnen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden en worden onontvankelijk verklaard :

(4°elementen die ingeroepen werden in het kader van een aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter. " (onderlijning toegevoegd)

De wet voorziet aldus uitdrukkelijk dat de elementen die werden aangevoerd in het kader van artikel 9ter niet kunnen aanvaard worden als buitengewone omstandigheden voor een aanvraag o.g.v. art. 9bis.

Verzoekers hun beschouwingen falen aldus in rechte, nu het de gemachtigde zelfs niet was toegestaan — anders zou deze een met de wet strijdige beslissing nemen — om de elementen van de aanvraag art. 9ter als buitengewone omstandigheden te aanvaarden bij de beoordeling van de aanvraag o.g.v. art. 9bis.

Zie ook:

R.v.V. nr. 58 896 van 30 maart 2011 :

"(...)"

R.v.V. nr. 58 301 van 22 maart 2011 :

"(...). "

De verzoekende partij voert nog aan dat het schoollopen van hun kinderen ten onrechte niet werd aanvaard als buitengewone omstandigheid. Zij menen dat het voor elk kind, ongeacht de vraag of dit kind gespecialiseerd onderwijs volgt, een moeilijk te herstellen ernstig nadeel vormt, wanneer dit een schooljaar dient te onderbreken, en het vertrouwd milieu dient te verlaten.

Verweerder laat gelden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris in de bestreden beslissing heeft gemotiveerd:

"Het feit dat betrokkenen sinds mei 2011 in België verblijven, hun kind L. geïntegreerd zou zijn en hier naar school gaat, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Het is normaal dat betrokkenen — in afwachting van hun asielprocedures - hun tijd in België zo goed mogelijk trachten te benutten. Bovendien betekenden ze reeds een bevel om het grondgebied te verlaten. Het feit dat zij dit niet opgevolgd hebben en zich intussen verder zouden hebben geïntegreerd en hun kind naar verder naar school ging, is te wijten aan de eigen houding en gebeurde in illegaal verblijf.

Het feit dat hun kind L. hier naar school gaat, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van het kind geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Wat betreft het feit dat een terugkeer een verlies van een schooljaar zou betekenen, dient te worden opgemerkt dat de laatste asielprocedure afgesloten werd op 15.06.2012 met een bevel in september 2012. Betrokkenen hadden daaraan gevolg moeten geven en het kind niet meer moeten inschrijven voor een nieuw schooljaar. "

De door verzoekende partij aangehaalde argumenten met betrekking tot de scholing van hun kinderen, werden derhalve omstandig beantwoord. Verzoekende partij kan inderdaad niet ontkennen dat het nadeel dat hun kind zal ondervinden, het gevolg is van de eigen houding.

De verzoekende partij voert tenslotte aan dat geen rekening zou zijn gehouden met het feit dat zij als déserteurs beschouwd zouden worden in het land van herkomst, en daar worden bedreigd.

Met dergelijke vage beschouwingen doet de verzoekende partij echter geen afbreuk aan de door de gemachtigde van de Staatssecretaris gedane vaststelling dat de verzoekende partij geen bewijs voorlegt van deze beweringen: "Betrokkenen beweren dat zij vrezen voor discriminaties indien zij zouden moeten terugkeren naar hun land van herkomst doch zij leggen geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkenen om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkenen vrezen voor discriminaties volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Bovendien voegen betrokkenen geen enkel nieuw element toe aan de elementen die zij reeds tijdens hun asielprocedure naar voor brachten en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties. "

Waar verzoekende partij verder herhaalt welke elementen werden aangehaald in de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van art. 9bis Vreemdelingenwet, laat verweerder gelden dat verzoekende partij met dergelijke herhaling niet aantoonst of deze elementen op kennelijk onredelijke wijze werden beoordeeld in de bestreden beslissing.

De verwerende partij wijst er daarbij op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris een ruime beleidsvrijheid heeft bij het beoordelen of elementen, die worden aangevoerd in een aanvraag, buitengewone omstandigheden uitmaken in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Wanneer de Raad als annulatierechter een administratieve beslissing aan de wet toetst, treedt hij niet op als rechter in hoger beroep die, op aanvraag van de rechtzoekende, de ware toedracht van de feiten gaat beoordelen. Hij onderzoekt enkel of de gemachtigde van de Staatssecretaris in redelijkheid is kunnen komen tot de door hem gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn welke met die vaststelling onverenigbaar zijn. In het kader van een marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is (R.v.V. nr. 14.410 van 25 juli 2008). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vermag zich niet in de plaats te stellen van de gemachtigde van de Staatssecretaris, hetgeen de verzoekende partij schijnbaar vergeet.

De verzoekende partij slaagt er niet in de beoordeling van de bestreden beslissing dat geen buitengewone omstandigheden zijn aangetoond, te weerleggen. De verzoekende partij de aangevoerde schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet niet aannemelijk.

Het middel faalt in rechte.

Het eerste middel is ongegrond. Het kan niet worden aangenomen. "

4.1.3.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom verzoekers de aanvraag niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Verzoekers maken niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekers de motieven van de bestreden beslissing kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoekers bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd is zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

4.1.3.2. De bestreden beslissing is genomen op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, waarvan de schending eveneens wordt aangevoerd.

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet aanvragen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

De buitengewone omstandigheden waarvan sprake in artikel 9bis van de vreemdelingenwet mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te verkrijgen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.

2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond was om verzoekers een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, diende de verwerende partij na te gaan of verzoekers' aanvraag wel regelmatig was ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

De vreemdeling moet klaar en duidelijk in zijn aanvraag vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, hetgeen betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoekers hebben ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot verblijf in hun land van oorsprong hebben ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

4.1.3.3. In hun aanvraag van 8 oktober 2012 hebben verzoekers het volgende aangehaald over de ontvankelijkheid van de aanvraag en de buitengewone omstandigheden:

- verzoekers hebben problemen ondervonden in hun land van herkomst en verzoekster heeft zware gezondheidsproblemen, verzoekster heeft geen toegang tot de nodige zorgen in het land van herkomst, daardoor wordt zij aan zware gezondheidsrisico's blootgesteld bij een eventuele terugkeer naar haar land van herkomst, wat een onmenselijke behandeling inhoudt;
- de kinderen zijn geïntegreerd in België en hun schoolloopbaan wordt ondermijnd door een terugkeer naar het land van herkomst, enkele maanden moeten terugkeren om van daaruit de aanvraag in te dienen houdt een onderbreking in van het schooljaar;
- verzoekers hebben niet de financiële middelen om een heen- en weerreis en het tijdelijk verblijf aldaar te bekostigen, moeten terugkeren enkel om de aanvraag in het land van herkomst in te dienen is disproportioneel.

In de bestreden beslissing wordt hierop geantwoord zoals weergegeven onder punt 1. van dit arrest.

4.1.3.4. Verzoekers voeren in het eerste middel aan dat onvoldoende rekening wordt gehouden met de medische situatie van verzoekster, gestaafd door medische attesten, en dat het ten onrechte is dat de verwerende partij de medische problematiek van verzoekster weigert in overweging te nemen in het kader van de buitengewone omstandigheden voorzien in artikel 9bis van de vreemdelingenwet, met als reden dat deze reeds werden ingeroepen in het kader van een procedure op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Zo kunnen medische problemen nooit worden aangevoerd als buitengewone omstandigheden. Verzoekers wijzen erop dat zij de medische problemen van verzoekster hebben aangevoerd in het kader van de aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet om aan te tonen dat een terugkeer, zelfs een tijdelijke, naar het land van herkomst praktisch onmogelijk zou zijn.

Vervolgens voeren verzoekers aan dat zij ook melding hebben gemaakt van de situatie van de kinderen, waarvan het jongste nog steeds minderjarig is op het ogenblik van de bestreden beslissing. Het is onredelijk dat de kinderen hun schooljaar moeten onderbreken. De kinderen moeten hun schooljaar kunnen afwerken.

Verzoekers wijzen er ten slotte op dat zij hebben aangevoerd dat ze problemen hebben in hun land van herkomst, dat de twee oudste zonen beschouwd worden als deserteurs omdat ze het land verlaten hebben.

4.1.3.5. Over de medische toestand van verzoekster wordt in de bestreden beslissing het volgende overwogen:

“Wat betreft de in het verzoekschrift aangehaalde argumenten die betrekking hebben op de medische toestand van mevrouw D. I. en de verwijzing naar een rapport van FIDH en naar het feit dat de nodige verzorging ontoegankelijk zou zijn in Servië; de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 maakt duidelijk een onderscheid tussen twee verschillende procedures: aan de ene kant het artikel 9bis dat in België verblijvende personen die menen te beschikken over buitengewone

omstandigheden om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging kunnen aanvragen bij de burgemeester van de plaats waar zij verblijven, aan de andere kant het artikel 9ter als een unieke procedure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening. De hier ingeroepen medische elementen vallen buiten de context van artikel 9bis en derhalve kan in dit verzoek aan deze medische argumenten geen verder gevolg worden gegeven. Betrokkenen hebben al enkele aanvragen 9ter ingediend, doch deze werden negatief afgesloten.”

De verwerende partij kan worden gevolgd waar zij erop wijst dat de procedures op grond van artikel 9bis en 9ter van de vreemdelingenwet onderscheiden procedures zijn. Uit de artikelen 9bis en 9ter van de vreemdelingenwet blijkt dat de wetgever immers een onderscheid heeft willen maken tussen enerzijds aanvragen om verblijfsmachtiging om medische redenen en aanvragen om verblijfsmachtiging die om andere redenen dan medische redenen worden ingediend. De wetgever heeft in dit verband afzonderlijke procedures en afzonderlijke criteria ingesteld. Verzoekers kunnen dan ook niet verwachten dat de medische elementen automatisch worden aanvaard als uitzonderlijke omstandigheden.

In casu blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat verzoekers verschillende aanvragen hebben ingediend op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, telkens gesteund op de medische toestand van verzoekster. De aanvraag van 6 juni 2012 werd op 26 maart 2013 ongegrond verklaard. Deze beslissing die dateert van een kleine maand voor huidige bestreden beslissing, verwijst naar een advies van de arts-adviseur van 21 maart 2013 waarin werd ingegaan op de problematiek van verzoekster, welke medicatie ze neemt, en of de benodigde medicatie en opvolging door een psychiater wel beschikbaar en toegankelijk zijn in Servië. De ambtenaar-geneesheer komt tot de conclusie dat dit het geval is en vermeldt: *“Opvolging door een psychiater is vereist alsook de beschikbaarheid van de psychofarmaca. Indien deze voorwaarden zijn vervuld, kan betrokkene terugkeren naar haar herkomstland aangezien de oorlog reeds lang voorbij is en betrokkene in haar herkomstland geen enkel actueel risico meer loopt. Haar verblijf in België, ver van de oorsprong van het trauma, heeft haar toestand niet kunnen verbeteren. De aandoening is blijkbaar chronisch geworden.”* Bij arrest van de Raad nr. 194 195 van 25 oktober 2017 wordt in het beroep tegen deze beslissing de afstand van geding vastgesteld zodat deze beslissing definitief is. Verzoekers brengen geen andere medische elementen aan die mee zouden brengen dat verzoekster niet kan reizen en die niet in overweging zouden zijn genomen in de beslissing van 26 maart 2013 inzake verzoekers’ aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Bijgevolg wordt *in casu* vastgesteld dat in de bestreden beslissing kon verwezen worden naar de afgehandelde aanvragen op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet en dat verzoekers niet aannemelijk maken dat het motief inzake de medische situatie van verzoekster steunt op een foutieve feitenvinding of kennelijk onredelijk is. Een schending van artikel 9bis in dit verband kan niet worden aangenomen.

4.1.3.6. Over de situatie van de kinderen wordt in de bestreden beslissing het volgende overwogen:

“Het feit dat hun kind L. hier naar school gaat, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van het kind geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Wat betreft het feit dat een terugkeer een verlies van een schooljaar zou betekenen, dient te worden opgemerkt dat de laatste asielpprocedure afgesloten werd op 15.06.2012 met een bevel in september 2012. Betrokkenen hadden daaraan gevolg moeten geven en het kind niet meer moeten inschrijven voor een nieuw schooljaar.”

Ook wordt vermeld: *“Het feit dat betrokkenen sinds mei 2011 in België verblijven, hun kind L. geïntegreerd zou zijn en hier naar school gaat, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Het is normaal dat betrokkenen – in afwachting van hun asielpcedures- hun tijd in België zo goed mogelijk trachten te benutten. Bovendien betekenden ze reeds een bevel om het grondgebied te verlaten. Het feit dat zij dit niet opgevolgd hebben en zich intussen verder zouden hebben geïntegreerd en hun kind naar verder naar school ging, is te wijten aan de eigen houding en gebeurde in illegaal verblijf.*

Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielpprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten.”

Verzoekers wijzen erop dat het moeten onderbreken van een schooljaar een buitengewone omstandigheid uitmaakt. In dit verband wordt erop gewezen dat in de bestreden beslissing wel degelijk

wordt ingegaan op de problematiek van het onderbreken van een schooljaar, met name als volgt:” Wat betreft het feit dat een terugkeer een verlies van een schooljaar zou betekenen, dient te worden opgemerkt dat de laatste asielprocedure afgesloten werd op 15.06.2012 met een bevel in september 2012. Betrokkenen hadden daaraan gevolg moeten geven en het kind niet meer moeten inschrijven voor een nieuw schooljaar.” Verzoekers geven in het middel geen kritiek op dit onderdeel van het middel maar beperken zich tot de herhaling van het argument dat een onderbreking van het schooljaar problematisch is en een buitengewone omstandigheid uitmaakt. Verzoekers tonen hiermee echter niet aan dat de motieven in dit verband steunen op een foutieve feitenvinding of kennelijk onredelijk zijn. Ten overvloede wordt erop gewezen dat uit de stukken van het dossier blijkt dat verzoekers zich nog steeds in België bevinden.

4.1.3.7. Over de problemen in het land van herkomst wordt het volgende overwogen in de bestreden beslissing:

“Betrokkenen vroegen een eerste keer op 16.05.2011 asiel in België aan. Deze asielaanvraag werd afgesloten op 17.11.2011 met een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkenen betekenden op 02.12.2011 een bevel om het grondgebied te verlaten, doch verkozen daar geen gevolg aan te geven en vroegen een tweede keer op 03.02.2012 asiel aan. Ook deze asielaanvraag werd afgesloten met een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, dit op 15.06.2012. Betrokkenen betekenden opnieuw een bevel, op 24.09.2012, doch verkozen geen gevolg daaraan te geven en verblijven sindsdien illegaal in België.”

en

“Betrokkenen beweren dat zij vrezen voor discriminaties indien zij zouden moeten terugkeren naar hun land van herkomst doch zij leggen geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkenen om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkenen vrezen voor discriminaties volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Bovendien voegen betrokkenen geen enkel nieuw element toe aan de elementen die zij reeds tijdens hun asielprocedure naar voor brachten en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties.”

Er dient te worden vastgesteld dat verzoekers al hun elementen van vrees voor vervolging bij een terugkeer naar het land van herkomst hebben kunnen laten gelden voor de bevoegde asielinstantie en voor het bevoegd rechtscollege. Dit wordt als dusdanig ook vermeld in de bestreden beslissing. Hieraan wordt toegevoegd dat verzoekers geen nieuw element toevoegen aan de elementen die zij reeds tijdens hun asielprocedure naar voor brachten en die niet werden aangenomen door de bevoegde instanties. Waar verzoekers nu in het middel aanvoeren dat de twee oudste zonen verdacht worden van desertie, wordt opgemerkt dat zij dit element ofwel reeds hebben kunnen aanvoeren en dat dit niet werd aanvaard voor het toekennen van een beschermingsstatus door de bevoegde instantie, ofwel hebben zij dit nog niet aangevoerd, waarbij het deze meerderjarige zonen vrij staat om op grond van dit element een nieuwe asielaanvraag in te dienen.

Verzoekers slagen er niet in aan te tonen dat de motieven inzake de door hen aangevoerde problemen in het land van herkomst steunen op een foutieve feitenvinding of kennelijk onredelijk zijn.

4.1.3.8. Waar verzoekers voor het eerst in het middel aanvoeren dat zij in hun land van herkomst in hun regio zouden moeten verblijven die honderden kilometers verwijderd is van de hoofdstad waar zich de ambassade bevindt, wordt opgemerkt dat verzoekers dit element niet hebben aangevoerd in hun aanvraag zodat hierop niet kon worden geantwoord in de bestreden beslissing. Waar verzoekers de mening zouden zijn toegedaan dat de Raad hierover dient te oordelen, wordt opgemerkt dat de Raad als annulatierechter enkel een wettigheidstoezicht op de bestreden beslissing kan uitoefenen (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van Toelichting, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 94). De Raad is in deze niet bevoegd om zich in de plaats te stellen van de overheid en de verblijfssituatie van verzoekers opnieuw ten gronde te beoordelen.

4.1.3.9. Een schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen, evenmin als een schending van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Er is geen sprake van machtsoverschrijding.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Verzoekers slagen er niet in aan te tonen dat er *in casu* werd uitgegaan van een foutieve feitenvinding, zodat de schending van de zorgvuldigheidsplicht niet kan worden aangenomen.

Het eerste middel is in al zijn onderdelen ongegrond.

4.2.1. Verzoekers voeren een tweede middel aan dat luidt als volgt:

*« Second moyen pris de la violation des art. 2 et 3 de la Convention Internationale relative aux Droits des Enfants, et des art. 3 et 8 de la Convention Européenne des Droits de l'Homme
Cette Convention acte les engagements des Etats à devoir tenir compte de l'intérêt des enfants dans toute décision judiciaire ou administrative.*

La Cour de cassation a déjà considéré que ces dispositions étaient d'application directe.

La Cour de cassation française a, quant à elle, modifié sa jurisprudence antérieure et considère, depuis deux arrêts de 2005, que l'art. 3 CIDE est d'application directe, rejoignant ainsi la jurisprudence déjà ancienne du Conseil d'Etat de France.

La Cour Constitutionnelle, dans de nombreuses décisions, a annulé des lois ou considéré certaines dispositions légales comme inconstitutionnelles au motif précisément qu'elles violaient l'intérêt des enfants (notamment en matière d'allocations familiales).

De son côté, le Conseil d'Etat de Belgique a rappelé qu'en tout état de cause, même pour les dispositions qui ne seraient pas considérées comme d'application directe, l'Etat Belge a pris un engagement et il convient que les décisions administratives n'y contreviennent pas.

Enfin, on se doit de souligner que la même Convention, mais également l'art. 8 de la Convention Européenne des Droits de l'Homme, garantissent le droit au respect de la vie familiale et privée des enfants et le droit au respect de leurs attaches dans le pays d'accueil.

On ne peut contester qu'un enfant arrivé en Belgique en 2010, à l'âge de 13 ans, et qui s'y trouve toujours en 2013, subirait un grave préjudice et une atteinte au respect de sa vie privée (en raison des attaches qu'il a nouées en Belgique), s'il devait être contraint à un retour dans son pays d'origine.

A cet égard, on ne peut manquer de rappeler l'arrêt NIEMIETZ prononcé par la Cour Européenne des Droits de l'Homme et qui a condamné la Belgique pour avoir procédé au renvoi d'un jeune qui se trouvait sur le territoire belge depuis plusieurs années.

Enfin, l'art. 3 de la Convention Européenne des Droits de l'Homme interdit des traitements inhumains et dégradants : il est clair que cet enfant serait victime d'un tel traitement s'il devait être contraint de retourner dans son pays d'origine, alors qu'il poursuit sa scolarité en Belgique, qu'il y est parfaitement intégré, et qu'au surplus, sa mère se trouve dans un état de santé extrêmement critique, qui ne pourrait que s'aggraver par une mesure de rapatriement forcé.

De l'avis de l'ensemble des psychologues qui connaissent la problématique du renvoi des jeunes étrangers dans leur pays d'origine, un enfant contraint d'interrompre sa scolarité après plusieurs années d'intégration en Belgique ne peut qu'être source de graves troubles psychologiques. Le fait, en l'espèce, que la mère du requérant soit gravement malade ne peut évidemment qu'accentuer encore l'importance du dommage qu'il subirait en cas de rapatriement."

4.2.2. In de nota repliceert de verwerende partij het volgende:

"Betreffende verzoekers hun tweede middel

In een tweede middel beroept de verzoekende partij zich op een schending van:

- art. 2 en 3 van het 'IVRM';
- art. 3 en 8 van het EVRM.

Waar verzoekers verwijzen naar het TVRM', neemt verweerder aan dat wordt bedoeld op de Universele Verklaring van de Rechten van de Mens.

Verweerder merkt dienaangaande op dat de voormelde Verklaring een beginselverklaring is, die in beginsel juridisch niet bindend is. De rechtstreekse schending ervan kan bijgevolg niet op ontvankelijke wijze worden aangevoerd.

Het is een beginselverklaring, aangenomen door een resolutie van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties op 10 december 1948 (A/Res. 217 (III)). Een resolutie van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties is in beginsel juridisch niet bindend. De rechtstreekse schending ervan kan noch in haar geheel, noch wat betreft bepaalde artikelen, op ontvankelijke wijze worden aangevoerd (RvS 13 maart 2002, nr. 104.622; RvS 7 januari 2003, nr. 126.922; RvS 4 mei 2005 nr. 144.115; RvS 8 maart 2006, nr. 155.998). (R.v.V. nr. 64 651 dd. 12.07.2011) (onderlijning toegevoegd)

Met betrekking tot de ingeroepen schending van art. 8 EVRM, laat verwerende partij gelden dat verzoekende partij in de eerste plaats het bestaan van een beschermenswaardige relatie te bewijzen.

"Het begrip 'gezinsleven' in het voormeld artikel 8, lid 1 van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM dient verzoeker te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8 lid 1 van het EVRM. Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM (EHRM, Gui t. Zwitserland, 19 februari 1996). De vreemdeling dient in zijn aanvraag ten aanzien van het bestuur en ten laatste voor deze tot zijn beslissing komt, aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. Er moet sprake zijn van een effectief beleefde gezinssituatie of van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en zijn familie." (R.v.V. nr. 48.465 dd. 23.09.2010)

De verzoekende partij faalt ter zake in de op hun rustende bewijslast.

De verzoekende partij maakt melding van het privéleven van hun zoon L., die op 13-jarige leeftijd in België is aangekomen in 2010, en hier reeds meer dan 3 jaar zou verblijven en banden zou hebben aangeknoopt in België.

Dergelijke 'banden' worden echter niet aangetoond.

Terwijl de verzoekende partij ook niet duidt om welke reden deze banden een beschermenswaardig karakter zouden hebben.

"Ten overvloede heeft de Raad van State meermaals geoordeeld dat gewone sociale relaties niet beschermd worden door artikel 8 EVRM (R.v.S. 14 november 2005, nr. 151.290 ; R.v.S. 15 februari 2005, nr. 140.615). " (R.v.V. nr. 20.845 van 19 december 2008)

Een schending van art. 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen.

De verwerende partij laat, ten overvloede en strikt subsidiair, gelden dat in casu geen toetsing aan de hand van artikel 8, tweede lid EVRM dient te gebeuren.

Immers heeft verzoekende partij voor de eerste keer om toelating verzocht en betreft de bestreden beslissing geen weigering van een voortgezet verblijf.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna afgekort EHRM) is van oordeel dat er geen inmenging is en derhalve geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 EVRM dient te gebeuren indien het om een eerste toelating gaat.

In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

"Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM." (zie onder andere R.v.V. nr. 71 430 van 7 december 2011)

In casu toont verzoekende partij niet aan dat het voorgehouden gezinsleven niet elders kan worden geleid.

Dit geldt des te meer nu verzoekende partij pas in 2011 (zie asielaanvraag) het Rijk is binnengekomen, en verzoekers allen het grootste deel van hun leven in het land van herkomst hebben doorgebracht.

Aldus kan de opgeworpen schending van artikel 8 EVRM niet worden aangenomen.

Voorts, en dit geheel ten overvloede merkt de verwerende partij op dat het EHRM inzake immigratie er bij diverse gelegenheden aan heeft herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hii geen onderdaan is. binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is

het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en BaJkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen. De minister kan oordelen dat het belang van de staat voorrang heeft op dat van de vreemdeling die hier onwettig verblijft (zie R.v.St. nr. 40.061, 28.07.1992, R.A.C.E. 1992, z.p.).

Art. 8 EVRM staat een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet dan ook niet in de weg (zie ook Raad van State nr. 99.581 dd. 09.10.2001 en Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 1493 dd. 30.08.2007).

Bovendien werd reeds geoordeeld dat een tijdelijke verwijdering om reden dat de vreemdeling niet in het bezit is van die documenten geenszins strijdig is met dit verdragsartikel (zie R.v.St. nr. 48.653, 20.07.1994, Arr. R. v. St. 1994, z.p.; R.v.St. nr. 42.039, 22.02.1993, Arr. R. v. St. 1993, z.p.)

De schending van art. 8 EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

In antwoord op de door verzoekende partij geponeerde schending van art. 3 EVRM, laat de verwerende partij gelden dat onder foltering in de zin van art. 3 EVRM wordt begrepen, "die handelingen waarbij op doelbewuste wijze hevige pijn of ernstig leed van fysieke of psychische aard wordt toegebracht (Arbitragehof nr. 51/94, 29 juni 1994, T. Vreemd. 1994, 253, noot VANHEULE, D.).

Het terugleiden van een vreemdeling zou ten aanzien van het art. 3 EVRM een probleem kunnen doen rijzen wanneer er ernstige en duidelijke redenen zijn om te geloven dat de betrokkene een risico loopt op foltering, onmenselijke of vernederende handelingen, doch deze bepaling impliceert geenszins dat een vreemdeling zonder meer het recht heeft het grondgebied van een bepaalde staat binnen te komen of er te verblijven (Cass. 4 februari 1992, Arr. Cass. 1993, I, 148).

In casu is er geen sprake van ernstige en duidelijke redenen, niet in het minst nu:

verzoekende partij ter zake vaag blijft en geen concrete gegevens naar voor brengt of bewijskrachtige stukken voorlegt, niet kan worden ingezien hoe het onderbreken van een schooljaar een mensonterende behandeling zou uitmaken, - de beweerdde problemen in het land van herkomst reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een diepgaand onderzoek in het kader van de asielaanvraag, dewelke definitief werd verworpen.

Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op art. 3 EVRM. Een strikt hypothetische schending van art. 3 EVRM volstaat op zich niet (R.v.St. nr. 105.233 dd. 27.03.2002, R.v.St. nr. 105.262 dd. 28.03.2002, R.v.St. nr. 104.674 dd. 14.03.2002...).

Een schending van art. 3 EVRM kan niet worden aangenomen.

Het tweede middel kan evenmin worden aangenomen."

4.2.3.1. In het tweede middel voeren verzoekers de schending aan van de artikelen 2 en 3 van het Kinderrechtenverdrag en de artikelen 3 en 8 van het EVRM.

4.2.3.2. De artikelen 2 en 3 van het Kinderrechtenverdrag betreffen het beginsel van non-discriminatie en de bepaling inzake het belang van het kind.

Los van de vraag of deze algemeen opgestelde artikelen van het Kinderrechtenverdrag wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf volstaan om rechtstreeks toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is, stelt de Raad vast dat de bestreden beslissing geen specifieke maatregel betreffende verzoekers' kinderen is en enkel inhoudt dat verzoekers geen buitengewone omstandigheden kunnen doen gelden die verantwoordt dat zij hun aanvraag om machtiging tot verblijf in België indienen. Tevens wordt erop gewezen dat op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing slechts één van de kinderen nog minderjarig was. Zij kunnen deze bepalingen niet invoeren voor hun meerderjarige kinderen. Zoals reeds gesteld bij de bespreking van het eerste middel, bevat de bestreden beslissing een motief inzake de onderbreking van het schooljaar dat niet feitelijk onjuist of kennelijk onredelijk is.

4.2.3.3. Waar verzoekers de schending aanvoeren van artikel 8 van het EVRM, wordt opgemerkt dat het gezin niet van elkaar gescheiden wordt aangezien de bestreden beslissing werd genomen ten opzichte van verzoekers en hun minderjarige zoon, en dat de bestreden beslissing niet als gevolg heeft dat verzoekers het grondgebied moeten verlaten, enkel dat hun aanvraag onontvankelijk werd verklaard. Er wordt opgemerkt dat verzoekers de verwijderingsmaatregel die hen eveneens op 19 april 2013 werd ter kennis gebracht, niet hebben aangevochten.

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven. Of daarvan daadwerkelijk sprake is, moet nagezien worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

Gaat het namelijk om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

Verzoekers voeren aan dat hun (toen) minderjarig kind geïntegreerd is in België en hier een privéleven heeft opgebouwd vanaf 2010.

Aangezien het een eerste toegang betreft, is er in deze stand van het geding geen inmenging in het privéleven van de toen nog minderjarige zoon van verzoekers.

In dit geval moet worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de Staat om het recht op privéleven te handhaven. De Raad wijst erop dat de bestreden beslissing geen wijziging aanbrengt in de verblijfstoestand van verzoekers maar enkel hun aanvraag onontvankelijk verklaart en hen geen bevel geeft om het grondgebied te verlaten. Verzoekers worden niet van elkaar of van hun kind gescheiden door de bestreden beslissing. Het privéleven van verzoeker wordt dus niet onderbroken door de bestreden beslissing. Een schending van artikel 8 van het EVRM kan niet worden aangenomen.

4.2.3.4. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *"Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen"*. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer.

Artikel 3 van het EVRM vereist dat verzoekers doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mogen worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico lopen om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Een loutere bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op voornoemd artikel.

Verzoekers menen dat het een onmenselijke en vernederende behandeling uitmaakt dat hun zoon zou moeten terugkeren naar het land van herkomst terwijl hij in België naar school gaat en geïntegreerd is. Verzoekers wijzen er tevens op dat verzoeksters gezondheidstoestand uitermate kritiek is en dat deze verergerd zou worden door een gedwongen verwijdering.

Er dient te worden opgemerkt dat de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel inhoudt. Het bevel om het grondgebied te verlaten dat op 19 april 2013 aan verzoekers werd ter kennis gebracht hebben zij niet aangevochten. Inzake verzoeksters gezondheidstoestand wordt tevens verwezen naar punt 4.1.3.5. van huidig arrest en wordt herhaald dat in het kader van de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van medische redenen werd nagegaan of de nodige medicatie en artsen beschikbaar en toegankelijk zijn in het land van herkomst. Inzake het naar school gaan van verzoekers' jongste zoon en zijn integratie wordt volledigheidshalve opgemerkt dat verzoekers in gebreke blijven aan te duiden in welk opzicht het enkele jaren naar school gaan in België en de scholing verder zetten in het land van herkomst, waar de scholing oorspronkelijk begonnen is, en het onderbreken van een integratie in België die minder lang heeft geduurd dan het opgroeien in het land van herkomst, een onmenselijke of vernederende behandeling uitmaakt of het risico inhoudt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling.

Een schending van artikel 3 van het EVRM is niet aangetoond.

Het tweede middel is ongegrond.

5. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftwintig oktober tweeduizend zeventien door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET